

אבל כל זה כתבו מפני שבכל מקום חשדו להרמב"ם שבא וברא שיטות חדשות מסברת עצמו, ואין הדבר כן, כל דברי הרמב"ם בכל מקום אינם כי אם מתוך שיטת סוגית הגמ' אשר לא זו מזה ימין ושמאל, ואך משם חקר דבר ההלכה והקבלה.

ויסוד דברי הרמב"ם בכל הדברים האלה אינם כי אם זה שכתב בספר המצות בשרש השני:

"לפי הראוי בזה שכל מה שלא תמצאהו כתוב בתורה ותמצאהו בתלמוד שלמדוהו באחת מי"ג מדות אם בארו הם בעצמם ואמרו שזה גוף תורה או שזה דאורייתא הנה ראוי למנותו אחרי שהמקובלים ממנו אמרו שהוא דאורייתא ואם לא בארו זה ולא ידברו בו הנה הוא דרבנן."

ועל כן הנה גם במקום הזה לא עשה רבינו דבר מדעתו ומסברתו לברר לו דרשות מתוך דרשות איזה דאורייתא ואיזה דרבנן, ידע רבינו היטב כי אין הדבר תלוי כלל בדרשה זו או זו אשר הם באו על הדינים המקובלים, ולא שהדין בא מהם, הכל תלוי רק בהיוצא מתוך עומק סוגית המשנה והגמרא במקומם לדעת משם אם זה וזה מקובל ומוכרע לדאורייתא או דרבנן.

וכן עשה גם במקום הזה, ואחרי שאין זה מדרך המשנה כלל לסדר תחלה דברי החולק על אשר הי' מוסכם לפני זה, ואלו הי' ר' עקיבא חולק על דין המשנה הראשונה הי' סידור הדברים תחלה דברי המשנה הראשונה, ועל זה דברי ר' עקיבא.

ואחרי שגם יותר מזה בלא דברי ר' יוסי השכיחו את דבר המשנה הראשונה, ואלו הי' כאן מחלוקת לא עשו כן, שהרי לפנינו שלא רצו להשכיח זה, והביאו דברי ר' יוסי. ואחרי שבכל סוגית הגמרא לא נתפרש כלל במאי פליגי משנה ראשונה ור' עקיבא, והוא לגמרי נגד דרך סוגית הש"ס במחלוקת, ואף כי במחלוקת של ענין גדול וכולל כזה.

ולא זו בלבד כי אם שבכל הסוגי' לא הוזכרו רבנן דר' עקיבא כלל, ולא דבר מחלוקתם.

ויותר מזה שגם דברי ר' עקיבא לא הוזכרו על שמו, כי אם סתם, כאלו הוא באמת דבר מוסכם.

ועל כן ראה רבינו ונוכח מתוך הסוגי' עצמה שבהכרח שיש כאן רק דבר מוסכם לכל, והמשנה הראשונה חשבה רק פסולים מן התורה, קרובי האב כלשונו של רש"י ז"ל

ור' עקיבא הוסיף לשנות יחד עם זה גם כל הפסולין מדרבנן.

ובגמ' שמכו הכל יחד לקרא והוא מדרכי הגמ' בכל מקום ואין זה כי אם אסמכתא דקראי.

ומפני שאין כאן מחלוקת והוא דבר מוסכם, תפסו כל השונים את הלשון של ר' עקיבא במשנה בהיותו כולל הכל.

וזה עצמו רצה ר' יוסי לתקן, לפי שיכול לבוא מזה טעות שכל הפסולים מדרגתם אחת שהרי נשנו יחד, ועל כן הודיע לתלמידיו שבמשנה הראשונה לא באו באמת כי אם קרובי האב לבד מפני שאך הם לבדם דאורייתא והדברים פשוטים וברורים.

והוא ממש כמו שהוא ענין דברי המשנה במס' עדיות פרק ז' משנה ב' בתפסם לשון "משנה ראשונה":

העיד ר' צדוק על ציר חגבים טמאים שהוא טהור שמשנה ראשונה חגבים טמאים שנכבשו עם חגבים טהורים לא פסלו צירן.

וזה עצמו נאמר במשנה תרומות פרק י' משנה ט' בלא לשון "משנה ראשונה":

חגבים טמאים שנכבשו עם חגבים טהורים לא פסלו את צירן, העיד ר' צדוק על ציר חגבים טמאים שהוא טהור.

והנה אין בזה לשון של משנה ראשונה כלל, לפי שהכונה פשוטה שר' צדוק ביאר שטעם המשנה הוא אינו מטעם תערובות כי אם שחגבים טמאים אין בהם דם כי אם לחלוחית בעלמא ועל כן ממילא כן הוא גם כשהוא בעין, וזה הוסיף ר' צדוק.

ועל כן באמת באו במס' עדיות דברי ר' צדוק תחלה ואחר זה דברי המשנה עצמה.

לפי שהשונים כבר שנו רק דבריו לבדם, לפי שהם כוללים גם דברי המשנה, ואינם צריכים פירוש.

וממש כן הי' הדבר שם בסנהדרין עם דברי ר' עקיבא וכמו שנתבאר, ובאו תחלה דברי ר' עקיבא.